

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΣΟ ΓΚΑΡΙΦΦΟ

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

άνθισμένος, εξώστως ήταν μπροστά στην άσημνη λίμνη κ' η κυρίες που είχαν χορμέει κ' είχαν επί πεγυωμένη σαμπάνια μαζεύηκαν εκεί πέρα για να διηγηθούν με γέλια και πειράγματα τις ερωτικές τους περιπέτειες. Από όλες όμως, η Λιάνα Ρενιέ, η οικοδέσποινα με τα μαύρα μαλλιά και τα φλονερά μαύρα μάτια, ξεχώριζε με την παράξενη σιωπή της και το αίνιγματικό της χαμόγελο.

—Μά πρέπει να μās πής κι' εσύ κίτι!... της παραπονέθηκε μία στιγμή κάποια φίλη της. Πές μας μία ερωτική περιπέτεια σου... Και δεν πειράζει, Λιάνα... 'Ας είνε φανταστική...

'Η άλλες κυρίες έξοσσαν εθθμα σε δύνατα γέλια. —Φανταστική; Έκανε η Λιάνα Ρενιέ. Μά γιατί; Μήπως δεν έχω κι' εγώ μία αληθινή ερωτική ιστορία;

—Μέ τον άνδρα σου; ρώτησαν περιέργως μερικές φωνές. —'Ακριβώς... με τον άνδρα μου... απάντησε η Λιάνα με το ίδιο αίνιγματικό χαμόγελο σ'α κόκκινα χείλη της.

'Η κυρίες την κίτασαν περίεργα στο πρόσωπο, με μία σιωπή που φανέρωνε καθαρά τη δυσπιστία τους. 'Αλήθεια, πώς μπορούσε εκείνη η όμορφη Λιάνα ν' αγαπάει έναν τέτοιο άνδρα, όμορφο θέσαια και διάσημο, μά απηλό πάντα και άφηρημένο, σαν να ήταν διαρκώς χαμένος σ' έναν παράξενο ρευασμό. 'Ενας διάσημος φρενολόγος θα ήταν, δίχως άλλο, ύπυπόφορος ζς σούζυος. Κι' ώστόσο καμιά άλλη γυναίκα δεν ήταν πώ ευτυχισμένη από τη Λιάνα Ρενιέ. Είχε μία θίλλα κοντά σ' η λίμνη, έναν παλιό πύργο στο θουλό, έκανε ταξείδια σ' άλλο τον κόσμο κ' ήταν ελεύθερη σαν να μην ένοιωθε διόλου το ζυγό του γάμου.

—Σας φαίνεται παράξενο, ειπε στις φίλες της η Λιάνα, για μία μένα ό πώ ιδανικός σούζυος είνε ο άνδρας μου. Κι' έπειτα μπορώ να σάς πώ, ότι εγώ πρώτη τον ερωτεύθηκα. 'Ησουν τότε ξεκατείνε χρόνον και δεν ήξερα να κάνω τίποτε 'Αλλο παρά να τού χαμογέλω. 'Εκείνος ήταν ακόμη φοιτητής και φαίνονταν άπιστευό ότι θα ένοιωθερόταν κάποτε για μένα. 'Ελεγαν

πώ μου χαμογέλασε γιατί ήμουν άκόμη ένα άθωο κοριτσάκι, μά εγώ θεωρούσα εκείνα τα χαμόγελά του σαν πρώα βύρα ενός τρελλού και ιδανικού έρωτα. 'Εκείνη λοιπόν την εποχή, πήρα την άποφαι να οπουδάσω κι' εγώ Ιατρική, κι' όταν άρχισα να κάνω προσόδους, κατάφερα να προσληθώ ως βοηθός σ' ην κλινική του. 'Αν όμως ο 'Αντρέ, ο άνδρας μου, καταλάβαινε τó σκοπό μου, είμαι θέσαια πώς θα εβρισκε ά μέσος κάποια πούφαι να με άποιακρήνη από κοντά του. 'Εκανε πώς ήξερε τάχα την οικογένεια μου, μά ποτέ δεν με ξεχώρισε από τις άλλες και ποτέ δεν μου χαμογέλασε, όπως άλλοτε, όταν ήμουν ένα μικρό κι' άθωο κορίτσι. Κι' ώστόσο, πρέπει να σάς πώ, ότι δεν έγιναν τó θάρρος μου. Περιμένα νόσθη η μενάλη στιγμή, να παρουσιασθώ η κατάλληλη εδκαρία, όπως γίνεται εαφνικά άνα θάψμα. Κ' η μέρα εκείνη δεν άργησε να φτάση.

'Εκείνη την εποχή μās είχε παρουσιασθώ μία περίεργη σύμπτωσης. Καμιά δεκαριά από τούς τρελλούς της κλινικής είχαν άρχισει να δειγνονταν πώς είχαν για ρευτή, κάθε φορά πώ θροισκόντουσαν μαζί. Μιλούσαν φρόνιμα και λογικά για διάφορα πράγματα κι' έκαναν ένα σωρό σχέδια για τη μελλοντική ζωή τους. 'Ο 'Αντρέ, λοιπόν, μία μέρα ειπε στους νοσοκόμους να τούς άφισουν ελεύθερους να κάνουν δ.τι θέλουν. Οι τρελλοί τότε κατέθηκαν στον κήπο, έκαναν

μερικές θόλτες κ' ύστερα συγκεντρώθηκαν στο θάθος μιας δειντροστοιγίας κι' άρχισαν να συζητουν, σιγανά και με μεγάλη σοβαρότητα...

Τό άπογευμα λοιπόν, όταν γύρισε στην κλινική ο 'Αντρέ, κατέθηκε σ' ον κήπο και πήγε κοντά στους τρελλούς. 'Εκείνοι τον ύποδέχτηκαν με μεγάλη έγκαρδιότητα. 'Επειτα, είδα τον 'Αντρέ να προχωρή μαζί με τούς τρελλούς και να γάνεται πίσω από τά δέντρα. Πέρασε έτοι μία ώρα, χωρίς να ξαναφανή κανείς τους στον κήπο. Περιέργη τότε, πώς ποα μήπως είχε φύγε, ο 'Αντρέ κι' έμαθα πώς δεν τον είχε ξαναδη κανείς από τη στιγμή που είχε κα εβή στον κήπο. Μά ούτε κ' οι τρελλοί είχαν φανή πουθενά!... Πού είχαν πάει, λοιπόν; Γιατί αυτή η μυστηριώδης σιωπή; 'Αήουχη, άναστατώσα άμέσως την κλινική, μά κανείς δεν μπόρεσε να μου δώση καμιά διαφωτιστική πληροφορία. Πέρασε έτοι ακόμα μία ώρα, όταν άεσπασαν παρουν οιασθηκε ένας νοσοκόμος, κατάγλωμος, και μās φώναξε:

—'Ελάτε!... 'Ελάτε γρήγορα!...

'Ο νοσοκόμος μās άδήγησε στα μαγειρεία. 'Ακόμη και σήμερα άναρωτεύομαι πώς μπόρεσα να άνθξώ τότε και να διατηρήσω την ψυχραιμία μου στο θέμα που παρουσιάσθηκε μπροστά στα μάτια μου. Οι τρελλοί είχαν δώσει τον 'Αντρέ χειροσύδαρα, πάνω σε μία καρέκλα. Τρεις από αυτούς μιλούσαν σοβαρά μεταξύ του, ενώ οι άλλοι, κρα άντας μεγάλα μαγαίρια τρομοκρατούσαν τούς μαγειρούς για να μη τούς προσδώσουν με τις φωνές τους. Οι τρελλοί όμως, δ' οι μās είδον, παρατήρησαν τα έπιματά τους κ' ήσαν κατ' άπάνω μας άπειλητικοί, τρίζοντας τά δόντια τους από τó θυμό τους. 'Εγώ τότε έρριξα μία ματιά στον 'Αντρέ και κατάλαβα από την έκφραση του, ότι έπρεπε να ενεργήσουμε με φρόνηση...

—Ω, μά αυτή η περιπέτεια είνε τουμικτή!... φώναξε μία από τις κυρίες, Λοιπόν, Λιάνα, τι συνέβη κατόπιν;

—'Ακούστε... έξακολουθήσει η οικοδέσποινα. Οι τρελλοί, είχαν κάνει ένα είδος συνωμοσίας για να αϊμαγνώτισουν τον 'Αντρέ. 'Ο 'Αντρέ γι' αυτούς ήταν ένας μάγος πώ έκανε θαύματα με τó μυαλό του. Είχαν άποφασίσει λοιπόν να τού σκίσουν τó κεφάλι, να θγάλουν από μέσα τó μυαλό και να κάνουν μ' αυτό ένα θαυματουργό φάρμακο πώ θά έσωσε όλο τον κόσμο!

—'Α, τί φρίκη! ψθύρισε κάποια. Και πώς τον σάσασε Λιάνα; —Με την πονηρία... της απάντησε η κ. Ρενιέ. Σαφνικά, εκεί πώ πνιγόνουν από την άναγία που ήρθε μία ιδέα Προσοπήσκα ότι εδειχνα κι' εγώ μεγάλο ενδιαφέρον στο σχέδιό τους και τούς είπα:

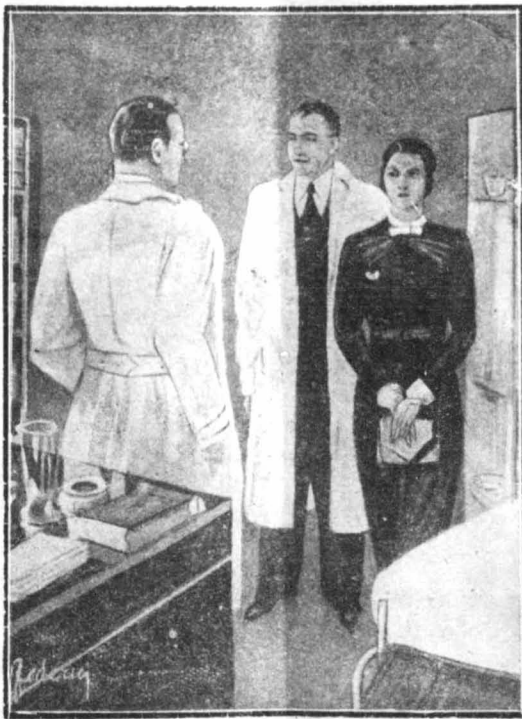
—Είνε σωστό και λονικό αυτό πώ θέλετε να κάνετε. Μά πρέπει να τού θγάλετε με ποσοχή τó μυαλό στο χειρουργείο κι' δ.χι έδω μέσα στα μαγειρεία. Μόνον τρελλοί άνθρωποι θά έκαναν μία τέτοια έγγερση! Ήδω πέρα...

Οι τρελλοί με κίτασαν με στιγμή ασστοιμένοι κι' έπειτα έσκυφον τó κεφάλι, άναγνωρίζον ότι η παρατήρησή μου εκείνη ήταν σωστή. 'Ολόγαροι λοιπόν έλλάξαν γνώμη, μου έσφιξαν τά χέρια για να με συγαρούν, άφησαν τά μαγαίρια και θγήκαν στο διάδρομο για να πάνε στο χειρουργείο. Τέσσερες από αυτούς σήκωσαν τó δεμένο 'Αντρέ...

Μόλις όμως θγήκαν στο δ.δρομο, έπεσαν στην παγίδα. Οι ιπποκόμοι πώ περιμέναν άπ' έξω, γύμψαν άπάνω τους και μέσασ' ένα δευτερόλεπτο τούς πέσαναν τó, ζουρλοιασθόνα.

—Κι' ο 'Αντρέ; ρώτησε μ' άγωνία μία κυρία.

—Είχε σωθθ πεία... της απάντησε η Λιάνα. 'Ο 'Αντρέ, για πρώτη φορά, με είχε προσέξει κ' είχε καταλάβει, από την άγωνία μου, τον μενάλο ερωσά μου. 'Όταν λοιπόν ξαναγύρισαν στο γραφείο του, με κάλεσε κοντά του, με ρώτησε πώς θροισκόνουν εκείνη την ώρα στην κλινική και, έεσπασα, καθώς με κίτασε στο πρόσωπο, μου χαμογέλασε, δ.

Τά κατάφερα να προσληθώ ως βοηθός στην κλινική του...

('Η συνέχια εις την σελ. 1196)

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1161)

τό όσσο λίγο έλειψε να τον πνίξη, ξαναέβηκε στο στόμα του. Τά μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Ήρριξε με δύναμη τὰ δόντια του. Καί ύστερα θρυζήθηκε θυμωμένος με τόν ίδιο του τόν έαυτό: — Ψάρα, λοιπόν, καλπόσκυλο !.. Καί, με μιὰ άποφασιστική νίση, έχωσε καί πάλα τόν κομμάτι τόν κρέας στό στόμα του. Μά δέν μπόρεσε νά τόν καταπιεί. Το κρέας έμεινε στό λαιμό του, χωρίς να πηγαίνει ούτε άπάνω, ούτε καί κάτω. 'Ο Γιάννης Κίς άπλωσε τὰ δύο χέρια του μπροστά. Το ψηλό και ξερακιανό σώμα του έκανε μαριζές στροφές και ύστερα ξεπλώθηκε... Σπατάρισε λίγο, σάν τόν ήμί, όταν τόν βγάδουν στη στεριά κι' έμειν άδύηγο... Κανείς δέν άντελήθη την εξαφάνισή του Γιάννη. Πέρασε άσπαρτήρητη, όπως καί ή παρουσία του στο γλέντι και στη ζωή...
ZSIGMOND MOPICZ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1184)

τάλας τί είχε γίνει. 'Ο δακτύλος τού έπεσε από την τσέπη του στό διάσος, και, από μιὰ σαιτανική σύμπτωση, τόν κόσμημα αυτό έτιγχε νά τόν βρη ή γυναίκα άκριβώς εκείνου πού κατηγορήθηκε για την ελατή αή- τη !.. Τί έπρεπε τώρα νά κάνει ή δισηγόςος; Ν' άφήσει νά κατηγορηθή ή άθώα αυτή γυναίκα ως συνένοχος τού άνδρός της; Ή Α ! όχι ! 'Ο δισηγόςος καταλάβαινε ότι δέν θα μπορούσε νά άπαρφήξει και την δεύτερη αυτή άτμία !.. »Και όμολόγησε στον μαρκήσιο όλη την αλήθεια... Καί από τότε εξαφανίστηκε από τόν κόσμο... Καί κανείς πιά δέν τόν ξανάδε... «Αλλά κείνι ό πειρασμός, όταν δέν μπορούμε νά τόν καιατινίζουμε μέσα μας...», ειπε ό ιερέας με θλιμμένη φωνή, τελειώνοντας την αφήγησή του.

Τού έφριξα ένα βλέμμα και, χωρίς νά ξέρω κι' εγώ γιατί, έκανα τή σέψη ότι πθανόν ό ιερέας αυτός, με τούς άριστοκρατικούς τρόπους, νά ήταν ό ίδιος ό δισηγόςος πού ζήτησε νά έξιλειωθή για τόν άμαρτημά του, εξαφανιζόμενος από τόν κόσμο, κάτω από ένα όρσο...
PIERRE MILLE

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1170)

πάρτα και τόν καταφέρανε νά γυρίσει πίσω. —Βρέ, φρέθηρες έτσι στον Πανάγο ! τού ειπαν. Σ' αυτό τόν ά- γιο άνθρωπο, πού τόσο σ' αγαπάει !.. —Νά μήν άνακατείνεται στο ερίθωσά μου, άποκρίθηκε ό παπάς. —Βρέ άμάν, βρέ Παπα -Δούλη !.. —Τίποτα ! Θα βγάλω καμιά ώρα την κομπιούρα, και τότε... —Βρέ άμάν !.. Βρέ έλα, Παπα -Δούλη, άπάνω, και δέν σου μιλάνε κανείς !.. Βρέ έλα νά τού φιλήσης τόν χέρι και νά σέ σιωχόρσει ό γέ- ροντας !..

Σέ λίγο ό Παπα -Δούλης ξαναπροσκινούσε τόν επίσκοπο. —Έμια συχωρέμενος, άγιε Δέσποτα ; —Άφού τόν θέλεις... ειπασ. —Νά βρούω λίγο τόν παπά ; —Βρέ τον, μά μονάχα τόν Κοιρτασούσι !.. "Έτσι κι' έτσι διαδο- λοχώρι εινε αυτό, ειπε από μέσα του ό Δεσότης. —Πώς ; —Βρέ τον, ειπασ, επιτέλους, λίγο, βρέ εύλογημένο, μά μή τόν...έ- ξευτελής !..
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1183)

πως όταν ήμουν ένας μικρό κι' άθώο κορίτσι.Καταλαβαίνετε τώ- ρα ποιά ήταν ή άνταμοιθή μου. "Υστερ' από λίγο καιρό κάρνα με τόν γάμο μας... 'Η Λιάνα Ρενιέ σάπασε και κύτταξε στα μάτια τις συγκινη- μένες φίλες της. —Βλέπετε ; τούς ειπε κατόπιν χαμογελώντας. Καμιά δέν ήξερε τόν μυστικό τού έρωτά μου. Καμιά δέν φανταζόταν πως ειχα γλυτάσει από τὰ νύχια τού θανάτου τόν αγαπη- μένο μου. Γι' αυτό, πρέπει νά πιστεύετε, ότι κάθε άγάπη, έχει τὰ μυστικά της και τις τραγικές της περιπέτειες... Κ' ή Λιάνα Ρενιέ άφισε τόν θλέμμα της νά πλανηθή πάνω στα σημεμένα νερά της λίμνης.
ΕΝΤΣΟ ΓΚΑΡΙΦΟ

Η ΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1174)

πών. Μιά άπ' αυτές τις καλλυτέχνιδες, ή πασίγνωστη Φλωρέ, έχει ένα θαυμάσιο γάτο τού Σιάμ, ό όποιος όταν δέν έχει όρεξη νά φάη, κάνει την διάλημη εβεντέττας νά χινή δάκρυα παρὰ και νά καλή τόν κ. Σιατέ για νά την πληροφρήσει για την ύγεια τού αγαπημένου της «Μόρου». 'Από τις ιστορίες πού σάς άναφέραμε, καταλαβαίνετε βέβαια ότι ή άγάπη των γυναικών προς τις γάτες εινε παθολογική και ότι εινε βιανή νά τούς άναστατώσει τή ζωή τους. 'Υπάρχουν μάλιστα περιπτώ- σεις διαζυγίου μ' άσραμή τις γάτες. Ένας σίξμος, π. χ. είχε άναγκασθή νά χωρίσει τή γυναίκα του, γιατί δέν μπορούσε νά τή βλέ- πη νά ταιζει τή γάτα της, ή όποια γάμψε τὰ πάτια με τις τριχές της και έχωνε τὰ πόδια της στις σάλλτες !.. 'Ο κ. Σιατέ, τέλος, μάς έδήλωσε, μ' άπόλυτη μυστικότητα, ότι αν θέλη κανείς νά ησυχάσει από τούς κωνιάδες της γυναίκας που, νά της χαρίσει ένα γάτο κι' ένα σκύλο ! Δισσεβάζοντας μαζύ τους έκεινη, δέν θα έχει καθόλου τόν κερδ νά μολώνη με τόν σκύλό της, και έτσι θα ζούν άγαπημένα, όπως τόν μήνα τού μέλιτος. Δέν έχουν λοιπόν και ό άναγώστες μας παρὰ ν' άκολουθήσουν αυτή τή συμβουλή τού Παρισίου γιατρού, ό όποιος κάνει χροστές δου- λειές περιτοσιόμενος τις γάτες και τούς σκύλους των γυναικών της ά- ριστοκρατίας.
ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΕ

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΙ'Η' ΓΟΥΕΣΤ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1179)

ή μοικρία γήσασα. Αύτοι μ' έμψαν ασοποβολή, σ' ένα ύπόγειο τού Μπροντοναί, όταν ήμουν άκόμη μιάν άσημαντη χροετρία !.. Κ' άνέβηκε πάλι στη βίβλα της, ιεζαρτισμένη πού της δόθηκε ή ευκαιρία νά γελάσει γλάρα με τούς αστυνομικούς της. 'Η Μαίη Γουέστ κατάνω, μ' ένα κωμικον ύφος, γύρισε και μου ειπε : —'Αγαπητή μου φίλη, αυτή ή ζωή θα με πεθάνη !.. Καταλαβαίνω πως θα γίνω νευραθενική. Φαντάσου ότι δέν μπορώ νά δώ ούτε τόν φίλο μου. Καί εδίζωντάς μου τούς άγριμους φρορούς της, τούς ντέτικιό της, μου ψιθύρισε με χιούμορ : —Μού άρεσε πάντα νά έχω έναν άνδρα στό σπίτι μου. Ποτέ όμως τέσσερες «στρωτοίδες» !.. Κι' ή Μαίη Γουέστ ξεπλώθηκε στό νεβάνι της κι' άναψε τόν εικοστό σιγαρέττο...
ΛΑΟ ΛΑ ΜΠΟΥΝΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΩΙΟΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1178)

φρσε τούς ενόρχους νά σπιξερθούν για την έκδοσι της άποφάσεως. Σίμαρνα με αυτήν ό 'Αντρέ Σεριέ στέλνονταν για βίλη του τή ζωή στη Γουάννη, γιατί θεωρήθηκε ως ένας από τούς πύ τρομερούς έγ- κληματίας. Σίμαρνα λοιπόν με τις παρατηρήσεις των έγκληματολόγων, οι κλέφτες, οι σασιδιστά, οι πλαστογράφοι, οι έμμησταί, οι άπατεσόνες εινε κατά 80 ο)ο κωχρετικοί, με λεπτά χέρια πού έχουν μιάν υπερβολι- κή διαφάνεια. 'Όσο για τούς άνθρωποκόττους, τούς αμοιόδρους κω- κούργους και τούς θαναώσους έγκληματίας αυτού, κατά 80 ο)ο, εινε γεμάτοι δύναμη κι' έχουν άθλητικό σώμα. Καί σίμαρνα μ' αυτές τις παρατηρήσεις, θαδίζον πάντα τὰ λαγονικά της Γενικής 'Ασφαλείας για ν' άνακαλύθουν κάθε μυστηριώδη κωκοπό. Καί τις περισσότε- ρες φορές τὰ καταφέρουν. Στη Νέα 'Υόρκη, άντιθέτως, έφαρμό- ζουν τή μέθοδο των βασανιστηρίων. Μά, ως γνωστόν, δέν εινε τόσο αποτελεσματική ή μέθοδος, ή όποια στριζέται πάνω στις παρατη- ρήσεις των επιστημόνων στη σωματική και στη πνευματική ανάπτυξη των κωκοποιών.
ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΓΕΛΑΤΕΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1194)

πολύ ! Καί τότε κατάλαβα ότι ό άνθρωπος της χώρας του γελούν μόνον όταν σκεφθούν πολλές μέρες τ' άστεία πού θα τούς πητε !.. Μ' αυτό έμένα βέβαια δέν μ' ενδιαφέρει. Το σπουδαίο εινε ότι κα- τορθώσω πάντα νά γελάω πάρα πολύ κι' έτσι βόηθα την ύγεια μου και άνάσα νά νεύρα μου, πού από τή δουλειά των εσοτήτων ειχαν έξασ- θενηθεί πάρα πολύ και κόντεναν νά με κάνουν άληθινό νευρικόπατο. Γι' αυτό σάς δίνω μιάν συμβουλή : Γελάτε, γελάτε πάντα... Το γέλιο εινε τόν καλύτερο φάρμακο για τις άρρώστες της ψυχής και τών νεύ- ρων μας.
ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΤ